

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Μία ηρώικη μορφή. Από τη λίμνη Γεννακρέτ στις πεδιάδες της Γαλιλαίας. Δυό επεισόδια του 'Ανδρέα με τον 'Ιησού. Οι 'Ελληνες και ο 'Ανδρέας. Γιατί άνομησθη πρωτόκλητος. Ο 'Ανδρέας στά χέρια πειρατών. Τό όνειρο του. Ο 'Ανδρέας και οι φανατικοί ιερείς της Σινώπης. Μέσα στη φυλακή. Η εμφάνισις του 'Ιησού. Τά μαρτύρια τών Χριστιανών στην Κωνσταντινούπολι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Αγγλος αίσθητικός Καρλάντ, μέσα στις μεγάλες, ηρωικές μορφές της ανθρωπότητος, βλέπει και τόν 'Ιησού Χριστό και τούς 'Αποστόλους του. Λίγως άλλο, λοιπόν, η πρώτη μορφή του Χριστιανισμού είνε ο 'Απόστολος 'Ανδρέας, ο Πρωτόκλητος, με την ήμισυανημένη ψυχή, που έμαρτύρησε στάς Πάτραις και πέθανε επάνω στό σταυρό, όπως ο 'Ιησούς στό Γολγοθά. Θά εξεστοχούσαμεν έδω την ενδιαφερόμενη αποστολική ζωή του 'Αγίου 'Ανδρέου.

Ο 'Ανδρέας άνηξε σέ οικογένεια φαραώνων. Ήταν γυιός του 'Ιωάνη, αδελφός του χορηγών τών 'Αποστόλων Πέτρου και κατήγητο από ένα χωριονάκι της Γαλιλαίας, τή Βηθσαΐδα.

Τόν καιρό εκείνο ο 'Ιωάννης ο Πρόδρομος εζηρούτε «Βάπτισμα μετανοίας» και καλούσε τούς ανθρώπους νά μετανοήσουν διότι «ελησιάζει η Βασιλεία τών Ουρανών, διότι ίδού ήλθε ο Μεσίας, ο 'Αγιός του Θεού, ο άγιων την άμαρτιαν του κόσμου».

Οι δυό φαραδάς αδελφοί, ο 'Ανδρέας και ο Πέτρος, έπιηγαν νά βρούν τόν 'Ιωάννη γιά ν' άκούσουνε από τό στόμα του τό κήρυγμα.

'Αλλ' ο 'Ιωάννης ήταν τήν εποχή εκείνη φιλαρισμένος. Ο Τετράρχης της Γαλιλαίας 'Ηρώδης τόν είχε ριζέει σ' ένα σκοτεινό μπουντρούμι, στό λεγόμενο «Φρονίμο της Μαζαρούσας», γιατί ο τολμηρός Προφήτης τόν κατηγορούσε φανερά ως παρανόμο και αίμαόκτη, καθώς και τή γυναίκα του 'Ηρωδιάδα...

Μετά τή φυλάξις του 'Ιωάννη, ο 'Ιησούς έφυγε από την 'Ιερουσαλήμ και πήγε στη λίμνη Γεννακρέτ. Η όνομασι αυτής λίμνης — που έχει μήκος 15 μίλια και πλάτος 8 — φημιζότανε γιά τήν ομοιότητά της, γιά τή γραμμοσύνη τών όθλων της. Οι περιηγητάι την έχουν όνομασει «η Γεννή της Παλιστίνης». Ο 'Ιουδαίος ιστορικός 'Ιώσηπος περιγράφει τούς γύρω τετραπύς λόφους της, στολισμένους με καρποφόρα δένδρα και λέγει ότι «έδω η Φύσις φαίνεται ως ν' άνανώη διαρκώς τά θαύματα της».

Στά γλυκά, όμορφα και εύτερα νερά της λίμνης αυτής έπήγαν άρθουνα και νοστιμωτάτα ψάρια «εφερολιπέδας». Άνάγη νά σημειωθή έδω ότι, κατά τό Μωσαϊκό νόμο, κάθε ιδιοθύοιο ζώο πού δέν έχει λέπια και πτερυγία, δέν έπιτρέπεται νά φραγοθή. Πολλοί λοιπόν φαραδάς ήλεγαν εκεί νά φραγούν, άκόμη και από μικρινά ζωαία...

Στην όχθη της λίμνης αυτής, λερατώντας μία μέρα ο 'Ιησούς, είδε τόν 'Ανδρέα και τόν Πέτρο νά οίχονιν τά δίχτυα τους. 'Εστάθηκε τότε και τούς εφώνασε με τή γλυκά φωνή του :

— 'Ελάτε μαζί μου και θά σάς κάνω φαραδάς ανθρώπων!

Οι δυό αδελφοί, χωρίς νά γύσουν καιρό, παρωτόν τά δίχτυα και άκόλουθον άμέσως τό Χριστό. Ο 'Ανδρέας, προσκείμενος από τή Θεία Πρόνοια γιά τό άποστολικό έξέσιμα, ήταν γρηάτος θάρρος και πεποιθή. Από μιάς άρχής άπεφάσισε νά μείνι άγαμος γιά ν' άφοσιωθή ολοκληρως στην άποστολή του, ενώ, άπεναντίας, ο αδελφός του Πέτρος ήταν παντρεμένος με μία άνερα του 'Αποστόλου Βαρνάβα, και μάλιστα είχε και παιδί. Οι δυό αδελφοί ήσαν χωματηγίτες αντίθετοι. Ο Πέτρος θεμιός, ζομρός (έβγαλει και μαζαρία όταν οι στρατώτες έπιηγαν νά συλλάβουν τόν 'Ιησού), ο 'Ανδρέας ψήγχιμος, φιλοσοφικός, διλόγος, ταπεινός.

Απ' όλους τούς μαθητάς μόνος ο 'Ανδρέας (έπειδή πρώτος έζηήθη από τόν 'Ιησού και έπίστευσε σ' αυτόν) όνομάζεται «Πρωτόκλητος». Και ύπαόχον στα ίσα κείμενα δυό παραδείγματα πού μιάς δείχνουν την έξαιρετική άφοσίωσή του 'Ανδρέα στό Διδάσκαλό του :

Όταν ο 'Ιησούς, αφήνοντας τις πόλεις, τραβήχθηκε σ' έναν έρημο τόπο της Βηθσαΐδας, μαζί με τούς μαθητάς του, άπερο πλήθος ανθρώπων τών παρακολούθησε γιά ν' άκούση τή διδασκαλία του. 'Επειδή δέ στην έρημια εκείνη δέν ύπαόχον τροφές γιά νά φάη τό πλήθος, ο Πρωτόκλητος 'Ανδρέας έφωξε στον 'Ιησού και του είπε : — 'Είν' έδω ένα παιδί, πού έχει πέντε κριθαβάρηνα

καρβέλια και δυό ψάρια, αλλά τί νά κάνουν αυτά σέ τόσον κόσμο; Τότε ο 'Ιησούς εύλόγησε τά πέντε εκείνα ψωμιά και τά δυό ψάρια και ν' εχόρτισε με αυτά τό λαό πού ήταν πέντε χιλιάδες, εκτός τών γυναικών και τών παιδιών, και μάλιστα περισσεύειν δώδεκα κομμάτια ζυμάτια με άποκόμματα...

Στη γιορτή του Πάσχα τών 'Εβραίων άνέβηκαν στα 'Ιερουσαλήμ και μεροζοί 'Ελληνες νά προσκινήσουν. Άμα άκούσαν τά θαύματα τού 'Ιησού, ότι άνέστηκε από τόν τάφο τό Λάζαρο και ότι όλος ο λαός, έδύγη νά τόν προσηλατήση με βάρια και με κλάδους, οι 'Ελληνες έπιηγαν στό μαθητή Φίλιππο νά τούς έρωτούσαν λέγοντες: — «Κύριε, θέλωμε νά ίδουμε τόν 'Ιησού'! 'Αλλ' ο Φίλιππος, μη έξοντας τό θάρρος και τήν πρωτοβουλίαν νά τούς παρουσιάσει στό Διδάσκαλό του, έζηήθη τί μεσολάβησι τού 'Ανδρέα, ν' έτσι οι 'Ελληνες φιλόσοφοι έπινοήσουν με τόν φημιζόμενον 'Ιησούν. Τόσο μάλιστα εχάρηκε ο 'Ιησούς γιά τήν άναγνώριση της δόξης του από τούς 'Ελληνες, ώστε είπε τό περιφρονο εκείνο :

— «'Ηλθε ή ώρα νά δοξασθή ο κός του ανθρώπου».

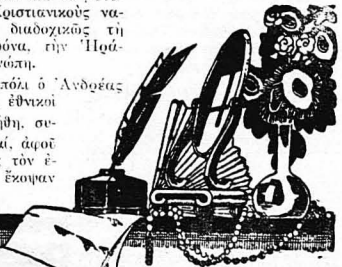
Μετά τό Στανικό θάνατο του 'Ιησού, οι 'Απόστολοι έσοματήθησαν στόν ζώοιο.

Ο 'Απόστολος 'Ανδρέας έπορεύθη πρός τά παράλια του Εύξεινου Πόντου και έπισκέψθη πρώτον την 'Αμισό και τήν Τραπεζουσίταν. Στην 'Αμισό, αφού εχάρηξε τόν Εύαγγέλιο της άπολυτοποίησης, ίδουσε τήν πρώτη Χριστιανική κοινότητα κ' έπειτα εδούλεσε πρός τήν έπίσημη και ήμισημοκρητική πόλι Τραπεζουσίταν. Παντού εφίσησε πρσίτους όπαδούς, οι όποιοι έσπαζαν τά είδοία τών αρχαίων θεών και εβαπτίζοντο Χριστιανοί... Μετέθη κατόπιν στην 'Ιθωρία, ν' άνέβηκε τά παράλια της Κοχίδος, όπου έπασε άζαμια στα γήρα μαριών του. Ήσαν οι φεβεοί Κερχέτια. Ο 'Ανδρέας δέν εδειλίασε, αλλ' άρχισε νά διδάσχη τούς θηρωφές κορυφαίους ότι ένας είνε ο άληθινός Θεός, «ο 'Ιησούς Χριστός της Δικαιοσύνης και της συγγνώμης». Και οι θεοί άκούσαν άμέσως κάτω τά όπλι τους και έβιναν Χριστιανοί!... Από εκεί ο 'Ανδρέας προσηύχθη πρός τούς άγίους Λαούς, πάντοτε θημιζόμενους...

'Υστερ' από λίγον καιρό ο 'Ανδρέας έπιστρέφει στα 'Ιερουσαλήμ γιά νά ίδή τόν αδελφό του Πέτρο και νά γιορτάσει τό σωτήριο Πάσχα μαζί με τούς άλλους μαθητάς του Θεανώτοιο. Μετά τό Πάσχα, συνοδεύόμενος από τόν 'Ιωάννη Θεολόγο και Εύαγγελοή, ηγαίνει στην 'Εφεσο, τήν έπισημοκρητική από τις δώδεκα πόλεις της 'Ιουσίας... Μόλις εφτασε εκεί ο 'Ανδρέας είδε στ' όνειρό του τόν 'Ιησού, ο όποιος τόν έπρόστασε νά μόνι καθήση ούτε στιγμή, αλλά νά πάη και στην Σκώθης και νά τούς διδάξη τή σωτηρία τών ψυχών του : — Τρέξε γρηγορα στην Βιθυνία, πού είπε ο Θεάνθρωπος, και μη φράσαι, γιατί έγω περιπατώ στό πλάι σου. 'Η χώρα τών Σινθών σέ περιμένει!...

Ο 'Ανδρέας πετιέται από τόν ήθνο, διαγχεϊται τό άποκαλυπτικό όνειρο στον 'Ιωάννη, τόν άπάστετα και τήν άλλη μέρα φηγει γιά τή Βιθυνία. Πρώτα εφγεται στην πόλι Νίκαια, όργανημένη με τείχη και πύργους. Πολύν καιρό έμεινε εκεί ο 'Ανδρέας προσπαθών νά καταλήση τή ληρεία τών ειδώλων και νά μεταβάλλη τά ίερά τους σε Χριστιανικούς ναούς. 'Επειτα έπισκέψθη διαδοχικός τή Νικομηδεία, τή Χαλκηδώνη, τήν 'Ηράκλεια κ' εφτασε στη Σινώπη.

Στην τελευταία αυτή πόλι ο 'Ανδρέας βήκε κακή ήσοδοχή. Οι έθνακοί ιερείς έμηνάπιον τά πλήθη, ανέλαβαν τόν 'Απόστολο και, αφού κατά διαφροσύνη τρώποιο τόν έβασάνισαν, στό τέλος του έζωσαν

κι' ένα δάχτυλο του χειριού του και τον έφριξαν στη φυλακή...

Μέσα στο ψιμωμένο έκεινο σπατάδι, ο Προτόκλητος βρήκε, έπισης φυλακισμένο, με άλλους δύο στα πόδια, τον Απόστολο Ματθαίο, ο οποίος είχε ρθει προηγήτερα απ' τον Άνδρέα στη Σιώνη για να ιδρύσει Χριστιανική κοινότητα...

Κατά την ίδια νύχτα τελειοποιείται το θαύμα. Σε μία στιγμή, η φυλακή γεμίζει από φως, και, μέσα στις λάμπες, φανερόνται ο Ήσους, όπως στην Πεντηκοστή! Η δεξιά του εύλογη τους δύο φυλακισμένους μπηχτάς του. Τα δεσμά τους λύνονται μόνο τους και πέφτουν. Η πόρτα του δεσμοτηρίου είναι δοσάνοιχη! Οι δεσμοφύλακες κοιτώνται καταγής ανείσθητοι, παράλυτοι από τον τρόμο τους. Και ο Ήσους επαναλαμβάνει στους δύο Απόστολους τα ευαγγελικά του λόγια:

— Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τα έθνη!...

Οι δύο Απόστολοι κερύον ανένδοτοι και παραιών στην Τραπεζούντα, όπου και αποχωρίζονται. Καθένας τραβάει τον αποστολικό δρόμο του, πεζός, με την πίστι δημόη...

Για τον Απόστολο Άνδρέα υπάρχει ένα θαμνίσιο βιβλίο, μία πλήρης μονογραφία, γραμμένη από το σπύδι ιστορικό των Πατρών κ. Στέφανο Θωμοπούλου, από τον οποίο η παρούσα μελέτη παίρνει πολλές πληροφορίες. Μαθαίνουμε λοιπόν ότι ο Άγιος Άνδρέας ήταν γιγαντοκόρμος με ανάστημα, λίγο σκιστός, με δασύα φρύδια...

Συνεχίζοντας ο Απόστολος την πορεία του, ηγείται στη Νεοκαισάρεια, πρωτεύουσα της επαρχίας του Πόντου, όπου και μεγάλη πόλι, και από εκεί στα Σαμοσατα, στις όχθες του ποταμού Ευφράτου, όπου κατοικούσαν πολλοί Έλληνες, οι οποίοι έννομιαν τον έαυτο τους σοφώτερο απ' όλους τους ανθρώπους. Άλλ' όπως γράφει ο κ. Θωμοπούλος, «ο Θεός Άνδρέας, διά των πεισικωτάτων της αληθείας λόγων, διέλεσαν ως άσχηνη την σοφίαν των Σαμοσατείων και κατέδειξε την πλάνην αυτών».

Έπειτα από μακράν περιουσία, ξαναβρισκόμαστε τον άνομοστο Απόστολο από Κιέβο, στο πάνθεον της Σλαβωνικής πολιθείας, γιατί έχει έπισης άπειροι ναοί γεμάτοι από λίκνα και ξύλινα είδωλα. Το Χριστιανικό κήρυγμα του Άνδρέα θαμεινεί και εδώ. Ο Απόστολος άνειναι σ' ένα λόφο του Κιέβου και πήγαινε ένα μεγάλο πέτρινο σταυρό, τον οποίον οι κάτοικοι της πόλεως τρέχουν να προσκυνήσουν. Άνοιξη και ήμερα οι Ρώσοι όνομαζόν τον μέρος αυτό «Άνοιξη-γερασάνα γόρος» (δηλ. Λόφος του Άγιου Άνδρέα).

Έπειτα ο Απόστολος κινείται στη γεροπόρη της Κριμαίας και από εκεί ηγείται στο Βεζάντιο...

Τα χρόνια έκειναι το Βεζάντιο ήταν πόλι μικρή και ολιγάριθμη. Βασιλείς της ήταν ο Ζευξίππος, άνθρωπος αμφοδός και θεμής εθολογίας. Είχε μάλιστα και... άπομους θεούς, τα λιντάρια και τις τίγρεις του θρημοτροφείου του! Και όταν έρχονταν κανένας ξένος, ο έπολιος ηγεμόν τον φιλοξενούσε στο παλάτι του και μετά το γεύμα του έλεγε τάχα έμπιστευτικός:

— Άκούω ότι προδεθεί με νέα θρησκεία, ο Χριστιανισμός... Τι ξέρεις εσύ, που έρχομαι απ' έξω;... Γιατί σκέπτομαι να γίνομ κι' εγώ Χριστιανός...

Και, αν ο ξένος γελούτανε και όμολογούσε την πίστι του στο Χριστό, ο πανόργος Ζευξίππος πεταγόταν όρθιος και φώναζε στους σοματωλάκας του:

— Ρίξτε τον στο κλωβό!... Να τον φάνε οι Θεοί μου!... Οι δεινοί μου Θεοί!... Στο θάνατο, τον άπιστο!...

Άλλοτε πάλιν — όταν τα θηρία ήταν καλά χορτασμένα — ο Ζευξίππος διάταζε και έδεναν τα θήματα του χειροπόδαρα κι' έτσι τα έφωζαν στη θάλασσα.

Στο Βεζάντιο, στην πόλι του αίματος, εβάδιξε ο Απόστολος Άνδρέας, όταν έβγαίνα, τη νύχτα, άκουσε φωνή Κριού που τον διάταζε ν' αλλάξει δρόμο, να πάει στην Αργυρούπολι, στο σημερινό Φοιντούκλι. Έπισης λοιπόν έκει, συνέστησε την πρώτη της πόλεως Χριστιανική κοινότητα, με 2000 πιστούς, ναόν, και έξειροτόνησε τον πρώτον Επίσκοπο, το Στάχη.

Από εκεί, άφω πέρας τη Θράκη, Μακεδονία και Θεσσαλία, ο Προτόκλητος Άνδρέας κατέληξε στις Πάτρας της Άχαίας, στον τόπο του φοβερού μαρτυρίου του.

Όλοκληρη τραγωδία συνοδεύει το μαρτύριο του Απόστολου Άνδρέα, το οποίο θα διηγηθούμε στο επόμενο φύλλο.

Ο ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο λόγος που κρατάς στο στόμα σου είνε δούλος, ο λόγος που σου ξέφυγε είνε κριός σου. (Ινδική παροιμία)

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Ο άρχαιότερος των Γαλλικών φάρων είνε ο φάρος του Κορντούαν, ο οποίος βρισκεται στο στόμιο της Ζιρόντ, άπάνω σ' ένα βράχο που τον τριφυρίζει από παντού το νερό.

Έκει κοντά κατοικούσε, κατά τα μέσα του 14ου αιώου, ένας νεαρός φαρός όνοματι Πέτρος, ο οποίος μετέφερε με τη βάρκα του στο Κορντούαν τους ξένους που επιθυμούσαν να έπισκεφθούν το φάρο. Φύλακας αυτού του φάρου ήταν ένας γέρος που είχε μια μοναχοκόρη, την Ύξελ, η οποία ξεπερνούσε στην όμορφιά όλες τις κοπέλλες του τόπου. Ο Πέτρος άγαλούσε από παιδί την Ύξελ. Την είχε κάνει άραβωνιαστή και γι' αυτό πήγαινε πολλές φορές να την βλέπει στην κατοικία της.

Μία μέρα πήγε στον Πέτρο κάποιος ξένος, άριστοκρατικής καταγωγής, καθώς φανόταν απ' το παρουσιαστικό του, και του είπε να τον περάσει άπάνω με τη βάρκα του. Μόλις αποβάστασε στο Κορντούαν ο ξένος έδωσε στον Πέτρο ένα χρυσό σκούδο και του παράγγειλε να τον περιμένη για να γυρίσουν πίσω μαζί. Ο Πέτρος τον έπεριμενε όλοον νύχτωσε, πλέοντας στο διάστημα αυτό με τη βάρκα του γύρω απ' το βράχο και ριζώνοντας το βλέμμα του με λαχτάρα στο παράθυρο της κηστής του. Σε κάποια ώρα, τέλος, φάνηκε στην άκρογυλιά ο ξένος και φώναζε κοντά του το βαράκι. Ο Πέτρος πλησίασε κι' έδρε με κατάρτιξη πός ο ξένος άτι τη φορά συνοδεύονταν από κάποιο άγνωστο νέο, ο οποίος έφερε τα χαρακτηριστικά του κάτω από τις πτυχές ενός εύρηχόρου μαυνιά και ο οποίος έμπηξε μαζί με τον άλλον στη βάρκα. Ο Πέτρος παραξενεύτηκε πολύ για την παρουσία του νέου αυτού, αλλά, χωρίς να δείξει την έκπληξη του, τραβήξε γρήγορα κοντι κι' άπονα κινήθηκε.

Ενώ έπληρζαν στο άπέναντι μέρος, άρχισαν να πέφτουν κεραινοί και ξέσπασε μία μαυιασμένη μπόρα. Η θάλασσα ξεστούσε με λύσσα στην άκτι. Οι δύο ξένοι ήσαν μαζεμένοι ο ένας κοντά στον άλλον και κινιζάζαν ταραγμένοι το φοβερό έκεινο θέμα.

Άξαφνα ένα δυνατό κρήμα άνειον άνασκόισε το μαυνιά του νέου και, κάτω από το φως του φάρου, ο Πέτρος άντιχρεσε το γλοιο πρόσωπο της κηστής του. Άμείσως άμρεσε απ' τα χέρια του τα κοπιτά, κατόχλωμος σαν θειάφι, έβγαλε το μαχαίρι του και χιμήξε άπάνω στον ξένο, που κι' έκεινος έκανε συγχρονος το ίδιο. Η βάρκα, που έμεινε άκινητή εκεί, έμεινε από τη μία μεριά προς τα κνήματα, ενώ οι δύο αντίπαλοι άγωνίζονταν άπεργουσιμεία με το μαχαίρι στο χέρι, φοτιζόμενοι από τη λάμψη των άστρατών.

Άξαφνα η βάρκα χιτήσε άπάνω σ' ένα βράχο κι' έμεινε κολλημένη... Οι τρεις ναυαγοί πήδησαν τότε στο νερό. Γάρο τους μοιχούζε άγρια η θάλασσα...

Ο Πέτρος με τόνα χέρι άρπαξε άμείσως την Ύξελ, και με το άλλο κρατούσε το μαχαίρι του. Σε μία στιγμή ο ξένος άμρεσε το δικό του μαχαίρι να πέση στο νερό. Τότε ο Πέτρος έτοιμάστηκε να τον χιτήση. Ο άλλος δέν έπροσπάθησε να ύπερασπισθί τον έαυτο του, αλλά περιόριστηκε να πη μονάχη απ' τις λέξεις:

— Κι' όμως κείνα αγαπά!...

— Άλήθεια; ρώτησε ο Πέτρος τρένοντας τη κηστή του.

— Ναι, κνήμους φοβισμένα η Ύξελ.

Τότε ο Πέτρος, λυπημένος κάτω από το βάρος της τριουερής αυτής αποκαλίμειος, μοιχούσε άγρια και δέν άμρεσε να γαθή μέσα στα κνήματα!...

Μά δέν γλύτωσαν ούτε ο ξένος, ούτε η Ύξελ. Τους παρόσφωαν κι' αυτούς τα κνήματα και τους κατέπνε η άφρισμένη θάλασσα, λες κι' ένδοκιάταν την άπιστία της νέας, πουζε άγατσει παράφορα, μέσα σε λίγες ώρες, έναν ξένο κι' άγνωστο νέο, λημονώντας τον άγαπημένο της άραβωνιαστικό...

Τα πτόματα του Πέτρον και της Ύξελ τα βρήκαν την άλλη μέρα στην άκτι. Το πτόμα του ξένου δέν βρέθηκε ποθενά...

Τους δύο νέους τους θάψανε μαζί, σ' έναν τάφο, κοντά στη θάλασσα, έκει που ακόμα άφρισμένο το κνήμα...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΑΪΔΑΡΟΙ

Κάποιος νεαρός σπουδαστής άντάμωσε μία μέρα στο δρόμο του ένα σχολαστικό που είχε μεγάλα αυτιά, κι' άρχισε να τον περιπατάει γι' αυτό.

— Το παραδέχομαι, φίλε μου, άπάντησε ο σχολαστικός, ότι τα αυτιά μου είνε πολύ μεγάλα για άνθρωπο, αλλά και τα δικά σου είνε πολύ μικρά για γάιδαρο!...

